

Isabelle Mandraud

Vladimir Poutine, parrain de l'extrême droite européenne

Володимир Путін – хрещений батько європейських крайніх правих
З 2014 року між Заходом і Росією все пішло не так. Володимир Путін став ізгоем. У березні того ж року він підписав указ про анексію українського півострова Крим. У квітні на сході України почався конфлікт на Донбасі між проросійськими сепаратистами, яких підтримали московські сили, і київськими військами, з'явилися перші загиблі. Через місяць після знаменитого саміту "Європа-Азія" в Мілані в листопаді 2014 року Франсуа Олланд оголосив про те, що сформована ситуація не дозволяє здійснити заплановану за контрактом поставку корабля "Містраль" в Росію. Почався потік санкцій. Цей період знаменує собою поворотний момент у відносинах, принаймні офіційних, між Кремлем і Заходом. До сих пір Москва таємно спілкувалася з співрозмовниками з крайніх правих європейських партій, тепер же вони вийшли з тіні. Російський президент вже не соромиться з'являтися поруч з ними. Він переконливо підтвердив це, прийнявши Марін Ле Пен в березні 2017 року, в розпал президентської кампанії у Франції. Фотографія їх рукостискання обійшла весь світ. Путінська Росія поступово стає прихильницею крайніх правих в боротьбі проти ліберальної демократії; вони взаємно підсилюють один одного, і їхня коаліція може послабити і дестабілізувати Захід і особливо Євросоюз. Насправді, ґрунт був підготовлений задовго до появи в ЗМІ Володимира Путіна в компанії відомих ультраправих діячів. Посередників вистачало і в колах, більш-менш близьких до російської влади. Наприклад, Олександр Дугін, теоретик і співак євразійства.
https://www.lemonde.fr/international/article/2019/04/03/vladimir-poutine-parrain-de-l-extreme-droite-europeenne_5444940_3210.html?xtmc=russie&xtcr=3

A partir d'aujourd'hui, « Le Monde » publie une série sur l'influence et les réseaux de la Russie à l'étranger. Premier volet : ses liens avec certains partis radicaux.

Le buste penché en avant sur la table, Vladimir Poutine darde un regard peu amène sur son homologue ukrainien Petro Porochenko, en présence de François Hollande et d'Angela Merkel, aussi figés que des statues de cire. Ce 17 octobre 2014, c'est le dernier rendez-vous du chef du Kremlin de son voyage en Italie. Enfin, presque. Après deux jours de discussions tous azimuts à Milan, où se sont retrouvés une cinquantaine de dirigeants dans le cadre d'un sommet Europe-Asie, il reste au président russe un dernier interlocuteur à voir : Matteo Salvini.

L'entrevue ne figure sur aucun agenda. Certes, Vladimir Poutine s'est déjà échappé du MiCo, le Centre de congrès de la ville lombarde, pour aller voir son vieil ami Silvio Berlusconi, ce qui n'a pas échappé aux journalistes. Mais nul ne se doute alors qu'un autre aparté va se tenir non loin de là, dans un café. A l'époque, Matteo Salvini n'est que député européen, secrétaire fédéral de la Ligue du Nord, un parti raciste et xénophobe. Personne n'imagine qu'il sera quatre ans plus tard la figure politique la plus en vue d'Italie, à la fois ministre de l'intérieur et vice-président du conseil. C'est pourtant lui que le président russe choisit de voir hors des obligations protocolaires du sommet.